

[valahogy majd csak felnőtt gyermekünk
nyelvünkéből is marad valamennyi...]

*valahogy majd csak felnőtt gyermekünk nyelvünkéből
is marad talán valamennyi rá s neve alá oda-
irhatja még egy ideig állampolgárságát is
: magyar*

*elnézem éjjelente amint hold felé szálló bölcsőjében
nevetve rázza fényes csörgőit a csillagképeket. nyála
a tejúton végigcsorran — foga nő. fegyverkezik mint a
harcra mindig kész vadállatok. rám hasonlít és rád és
hasonlít minden teremtő lélekre ki ember*

: gyámoltalan

*majd felneveljük és küzdeni tanítjuk s megértetjük
vele a csendes gyilkosságokat. mint szájában babapiskóta: acél-
fogak között morzsolódnak szét védtelen életek — látja —
fényes motorokat fog szeretni és bőrdzsekis pribékeket a
könnyvégető birodalmi szélben. s szégyelli ezt a verseket
ezt az apákat ezt a könnyelmű könnyeket. s a fogalmakat
(haza művészet ember erkölcs) szégyellni fogja mert
életünkéből kiérti mind milyen haszontalan: mennyi
mocskot festenek halálosra velük és velünk és
ellenünkre. mondom felnőtt gyermekünk
tekintetében majd csak fájdalomunkat hordja tovább s a
félelemre mely romlott génjeinkből testálódott rá
a rombolás szabadságával válaszol: sem házak sem
városok sem műemlékek sem kultúra sem semmilyen
élet sem múlt sem jelen — — —
csak isten ki a teremtő végső nagy csendben sírdogál
s a szétdúlt égben magányosan verejtékezik*

[ergo megmelegszen, sőt még vacsorálok is
talán álmodni ledőlök...]

*ergó megmelegszen sőt még vacsorálok is
talán álmodni ledőlök heverőd havára s a látgy
hallgatásban figyelem hogyan lüktet nyakadon az*

*ér a vér hogyan cseréli agyadban a törékeny képeket
figyelmem álmomban is lankadatlan
:összerándulok ha fény gyúl a folyosón s lát-
hatóvá válik a plafonról leereszkedő óriási
pók: remegni kezdek ha valahol ajtókat vernek
bitang kedvű csatakos részek meg míg gyermek bőgi vörösré
odabent szemhéjait: nyüszíték ha az erdőben lányokat
döntenek fűre s rémült combok közé nyúlnak tetovált
férfikezek: verejtékben ázom ha elindulnak autóikon
a kifogástalan modorú nyakkendő fogdmegek: és siklanak
az éjszakában kivilágítatlan mérgező halottaskocsik
mióta élek melletted ébrednek
együtt a mellemhez szegezett pisztolycsövekkel. mióta
élek nélküled. együtt ébrednek mellemnek szegezett
pisztolycsövekkel. a függöny öbleiben merőleges
hajók horgonyoznak. túl a patak fátylai között
szerelmes békák hangos nászi tánca. túl a karcsú kéményből
izmos füst fúródik az ezüstös égbe. a világ
ismét visszavonhatatlan — éhezem. ergó tűz van a
konyhán*

[hajnali pálinkáim brutalitásában elveszítik tárgyaim körvonalait...]

*hajnali pálinkáim brutalitásában elveszítik a tárgyak
körvonalait. számovárom nikkbevonata ezüsttel önti
el az ásító szobát montblank töltőtollam szétömlött tintája
fekete térkép a fodrozódó falon
az idő szétfolyt látszik
fegyelme helyett a határtalant kísérti az elme. mozdulatok
helyén halk hullámverés jelzi létezőm. mint nyugodt
vitorlás tovaring egy-egy barna gondolat s a csobbanó emlékek
után visszaforr a tükör. ne légy irgalmatlan
az álmodóknál is légy irgalmasabb
most könnyű vagyok túlzottan magasra ne emelj vállamon
hagyj elég simogatást. ösztöneimben elveszített birodalmak
bronzkapuja dereng: hatalmas kulcslyukon át folyik
el megállíthatatlanul az alma vére
adtad volna a kígyónak vasaló karodat vacsorára
belocsolt ruhák úsznak tova a tárgyak folyamán így is s
a kék óra mindörökké alámerül. hátrafeszült fejem
az áradásból sápadtan kiemelkedik fáradtan nézi magát
most kellene bejelentenem különbékémet*

*emigrálnom az abonyi diófa zöldarany árnya alá hol
ovális nagy asztal apám-ácsolta pad s a kertben termett
szelíd-savanyú csitító borok. már járnak a
vonatok s a forgalmista piros sapkája az ismeretlen
utasnak a derengésben visszaköszön. nézi az arcát az arc. mindenség
palackpostája: pálinkás üvegem újra a számhoz ér*

PETRI CSATHÓ FERENC

Negyven felé

- *Túljutottál az életút felén*
- *Asszonyom fiút szült nekem,
Aki folytasson: van már.*
- *Félsz a haláltól, ember?*
- *Nem félek.
Gyávább vagyok annál.*

A dózer délutánja

*Esküszik rá a sete suszter
abban a furcsa porfelhőben
látta a sziksós szamarát is
fülét mozgatta, úgy repült ott
rézágy elé volt odafogva
rézágyon feküdt Schön Kamilla
ott enyelgett a fűszeressel
petróért sóért paprikáért
így egyenlítővén ki a számlát
Hogy a rézágyat kipletykálja
lába között a seprűjével
ott leskelődött Sári ángyi
röpült a ház a házmesterné*